MODNÍ SVĚT.

9621. Oblek pro dívky.—Střihy ve 4 velikostech: 8, 10, 12 a 14 lét. Jest třeba 4⅜ yardů 36-palcové látky pro velikost 10 lét.

9568. Oblek pro dívky. (Z jednoho kusu.) — Střihy ve 4 velikostech: 4, 6, 8 a 10 lét. Jest třeba 3 yardů 36-palcové látky pro velikost 10 lét.

9597. Koupací oblek pro paní a dívky. — Vzorek jest střihán v 7 velikostech: Pro slečny: 14, 16 a 18 let; pro paní: 36, 38, 40 a 42 palců přes prsa. Jest třeba 5⅛ yardů 36-palcové látky pro velikost 36 palců a 4⅞ yardů pro velikost 16 let.

9305. Koupací oblek pro dámy. — Střihy ve 3 velikostech: malé, střední a velké. Jest třeba 7 yardů 36-palcové látky pro střední velikost.

Každý, kdo sobě předplatí na některý z našich listů, obdrží jeden módní vzorek-střih úplně zdarma. Další vzorky za 10c jeden.

Upozorňujeme naše odběratele, aby při objednávce vzorků střihů neopomenuli udati mimo naznačeného čísla ještě míru aneb stáří.

KRMNÍK.

Napsal Václav Štika.

Prvého července, když se ubírají Pražáci houfně do letních sídel, setkal se na kolínském nádraží inženýr Motyčka se statkářem Vavruškou, jedoucím pro dceru do hospodyňské školy, a poněvadž bylo od odjezdu zpozděného vlaku půl hodiny času, usedli v rozšafném rozhovoru v nádražní restauraci. Inženýr zle si stýskal do drahoty letního pobytu.

"Aby se mně to jen trochu vyplatilo, vyházel jsem letos ze zahrady všechny květiny, trávník jsem zryl a osázel jsem všecko brambory!" vykládal příteli Vavruškovi. "Znalci mě těší, že sklidím, bude-li jen trochu příznivý rok, aspoň šedesát pytlů."

"Tak se podívejme, stal se z vás pěstitel zemáků," pravil statkář Vavruška se smíchem. "A co si počnete s tolika pytly brambor?"

"Ani jediná se nesmí pokazit," horlil inženýr, "snesu to v domácnosti."

"Pánbůh požehnej, tři lidé a snědli byste šedesát pytlů brambor! Ale já vám poradím! Pořiďte si honem krmníka a vykrmte si ho! Do zimy se vykrmí a zbude vám ještě dost brambor i do kuchyně, i na příští sazbu, i na prodej!"

"Nikdy jsem nic takového nekupoval," pravil inženýr smutně, "sdělil by mě! Ale dobrá vše by to byla!"

"Tak sem dejte čtyřicet korun a já vám to opatřím skm!" nabídl se statkář Vavruška. "Do čtyř dnů vám bude chrochtati ve chlívku, totiž máte-li tam!"

"Což o to, ten mám! Předešlý majitel, od kterého jsem koupil, pamatoval na všecko! I služebné děvče máme z venkova a v Praze vzpomíná pořád, jak to bylo krásně, když krmila hospodáři čuníka!"

Opozděný vlak přijel, nastupovali do vlaku. "A pište si, co do něho dáte, abyste věděl, zdali neprodělávate," pravil přítel statkář, když se loučili.

"Na krejcar," odpovídal inženýr. "Chov můj musí býti racionelní."

Aby nezapomněl, vyhledal si inženýr Motyčka hned po příjezdu do letního sídla případný zápisník, nadepsal na desku "Výdaje s čunětem" a na prvou stranu napsal: "Jedno čuně — 40 korun." Čtvrtého dne připisoval: "Dovoz čuněte — sedm korun, zpropitné za čuně — jedna koruna dvacet haléřů, zvláštní odměna služce Marii za krmení na měsíc osm korun, metrický cent šrotu — dvacet jedna korun, náhrada sousedovi za pokousání psa čunětem — tři koruny."

Zápis podával v krátkosti všecko, co se prvého dne inženýru Motyčkovi s chovem vepřového bravu přihodilo, ale skutečnost byla obšírnější, než krátký zápis.

Především dala služka Marie, když viděla, co jim Vavru'kův čeledín skládá na dvoře, výpověď a nabízela svým chlebodárcům otevřeně, aby si čuníka krmili sami. Výpověď odvolala teprve, když jí chlebodárce vyplatil na měsíc předem hořejší odměnu a když jí paní inženýrová slíbila z čuněte, až ho zabijou, kůli, což Marii nejprve rozesmálo a pak nadobro usmířilo.

Sotva bylo zvíře v chlévě, přišel si je prohlédnout soused Všetečka, ale ještě než je prohlížel, prodal inženýrovi metrický cent šrotu, který prý mu zbyl z jeho vlastního chovu. Pak mu otevřeli dvířka u chlévka, z nich vyrazil krmník a rovnou se vrhl na Všetečkova věrného psa Dunaje, jenž svého pána doprovázel až do těchto neblahých míst, a bez rozmýšlení utrhl mu vlajkovou oháňku, s níž pak vesele pobíhal po dvoře.

Soused Všetečka požádal si za trvalé znetvoření věrného psa tři koruny, a když je obdržel bez smlouvání, prohlásil rozšafně, že se mu tahle ráce nelíbí, že to není ani buldog ani polák, že je to nějaký divný kříženec, aby si dal na něho pozor, že se takhle, jako se pustil do psa, pustí někdy do německé myši, sežere ji a scepení. Ostatně, že se přijde naň podívat, a že se ukáže co se dokáže. Kdyby nebylo k ničemu, že to řekne otevřeně, dá zaň pánovi deset korun a nechá si ho. Na konec poslal služku Marii do vsi pro čtyry litry mléka a poručil, aby se mu dávalo prozatím mléko, čím více, tím líp, šrot aby se schoval. Od toho dne zapisoval inženýr do své knihy denně pravidelně dvanáctmadesát haléřů za mléko. A od toho dne opustil inženýra klidný noční spánek. Opatřil si sice dvířka u chlívku elektrickým zvonkem, zavěšeným nad jeho postelí, ale toto opatření nezdálo se mu postačitelným, poněvadž rafinovaný zloděj mohl dráty snadno přestřihnouti a přes to čuně ukradnouti. Proto došel k ponocnému Zmrzlíkovi, požádal ho, aby v noci obcházel jeho dvůr a smluvil s ním odměnu za noční hlídání měsíčně sedm korun. — Kromě toho došel k veliteli "četnického stanoviště" strážmistrovi Brunclíkovi, a poprosil ho, aby za nočních obchůzek služebních nepouštěl z mysle jeho čuníka. Opatření tato byla sice velmi složitá, ale inženýr se s nimi nespokojil. Sousedé v hostinci ho poučili, že na vesnici chodí zloději nejraději po jedenácté hodině v noci kdy lidé usnou prvým tvrdým spánkem a proto inženýr chodil spát v osm hodin o jedenácté hodině v noci vstával, oblékl se do zimního županu a seděl s nabitou flobertkou na kolenách až do ranního rozbřesku na dvoře u chlévku, což se rozhlásilo daleko široko po okolí.

Ku konci července přiběhl k inženýrovi soused Všetečka s ohromnou radostí.

"Tak vědí, co je? Tak vědí? Já už to mám! Mně se to zvíře od samého začátku nelíbilo, pořád jsem na něm něco pozoroval," hlásil mu dychtivě.

Inženýr zbledl jako vybílené plátno.

"No, nelekaji se, dá se tomu ještě pomoci," konejšil ho soused Všetečka, vida jeho nesmírné pohnutí, "ale musí se to udělat hned! Marie ať jde a mně ho podrží!"

Marie sice vyšla, ale když poznala, oč jde, prohlásila, že se to pro ni nehodí, aby si milostpán zjednal na to několik mužských.

"Ta holka má pravdu," pravil soused Všetečka, "zvíře je už jako drak, nedržela by ho. Dejdou pro zedníky, aby mně ho podrželi. Co by si oni počali s kančíkem, to pro začátečníka není."

Zápis v inženýrově knize byl zase jenom stručný, a skutečnost byla nesmírně složitá. Operovaného zvíře zbrocené krví vyuklo se z rukou zedníků, na štěstí, když už byla operace provedena a se srdcerývným kvílením běhalo po dvoře. Soused Všetečka, jenž si se zedníky požádal deset korun, hned zase deset korun inženýrovi nabízel.

"Je to marný, chlípne jim tak jako tak, já bych ho hned zabil a udělo by se aspoň v domácnosti! Tak budou míti aspoň deset korun!" vykládal inženýrovi. "Do rána dostane zánět a bude po něm! Tohle se mělo udělat před dvěma měsíci!"

Inženýr Motyčka odolal svádění a zřejmě výhodným návrhům. Na štěstí uzl u studně pumpu na lisk. Nasadili k pumpě hadici na kropení a kropili celou noc ubohé zvíře. I nebesa se zlitovala nad nevinně trpícím vepřem. K ránu se obloha zamračila, ochladilo se, a spustil se vytrvalý déšť, jenž prosednil záhy rozrytý dvůr v moře bláta. Ubohé zvíře, bolestně cvakajíc zuby, válelo se celý den v blátě na dvoře a zřejmě se uklidnilo. Soused Všetečka rozpačitě obcházel dvůr a plaše nakukoval dovnitř.

"Už mu nic nebude," bručel si potichu, "já to povídal, že se z toho vykřeše! Je to taková divná ráce, buldok to není, polák to není, pán bůh ví, co to je za zvíře. Já se divím tomu pánovi, že se dal tak napálit! Vydrželo to, ale bude z něho nadosmrti mrzáček! Bylo by mu nejlíp, kdyby si ho někdo ukradl, aspoň by měl pán po starosti!"

Inženýr Motyčka už otupěl a zlhostejněl. Po tolika probděných nocích, po tolika útrapách a mukách, kdy kolikrát bylo vše vsazeno na jedinou kartu, už byl odhodlán na všecko. V bezměrném zoufalství zavolal řeznického mistra Vocilku, o němž nebylo ve vsi tajno, že kupuje chorý brav vepřový a prodává ho do Prahy.

Chvějícím hlasem vysvětlil mistrovi oč jde. Vocilka statný vysoký muž, svlékl kabát, vysoukal rukávy u košile nad lokty, vlezl do chlívka a chvíli tam pobyl.

"Vědi, milostpane, kočky nezabíjím!" pravil rozhodně, když vylezl zase na denní světlo. "Za tuhle "kudlu" bych nedal ani tři koruny, je to mrzák a mrzákem to zůstane do smrti!"

"Co by se mu mělo dávat, aby přece trochu?" ptal se inženýr zajíkavě.

"Dávají mu, co jim napadne! Je to lhostejno! To by už ani po pyfstekách nestloustlo!" odpověděl mistr Vocilka.

"Tak tedy ho zabijte!" vyzýval inženýr mistra.

"Ani za nic na světě, to bych mohl pak pověsit zástěru na hřebík a pro smích nemohl bych do vesnice. Pokřikovali by za mnou, že zabíjím kočky. Neobstál bych."

Po odchodu mistrově zapsal inženýr do vydání: "Porada s mistrem Vocilkou — dvě koruny!"

Od té doby zvíře nehlídal. Domníval se v bláhovosti, že si zloděj vyčíhá vhodný okamžik a vepře mu ukradne. V duchu už blahopřál zloději za tento čin. Soused Všetečka nabídku, že ho koupí za 10 korun, také už odvolal, z flobertky se zastřeliti nedalo, byla by tedy krádež za těchto okolností inženýrovi Motyčkovi opravdu dobrodiním.

V němém zoufalství umínil si na konec, že se na osudné zvíře už nepolívá. Ať si ho krmí Marie, jak chce. Ať ho třeba nekrmí. Zakázal, aby ho pouštěli na dvůr, aby ho už nikdo nespatřil. A také soused Všetečka, aby ho už neuzřel. Zároveň se zařekl, že už se nikdy nebude zabývati chovem vepřového dobytka.

Skutečně, pak měl klid. Po celý srpen až do září. Teprve v září, když se chystal k návratu do Prahy, zase nastala nutnost, aby se nějak rozhodl co s krmníkem. Do Prahy ho s sebou nemohl vzíti, zabíti ho nemohl, prodati ho také nemohl, a darovati ho se styděl.

Došel k sousedovi Všetečkovi s lákavou nabídkou: Odevzdá mu krmníka, soused ho dokrmí a až ho zabije, podovíci si nechá a polovici dá jemu.

"Vědí, to bychom neměli potom oba dva nic!" zamítl Všetečka lákavý návrh. "A ostatně já ho nechci ani zadarmo, rozhodně nechci! Zbytečně bych se užíral zlostí, když by z něho nic nebylo."

Inženýr obešel ještě jiné sousedy se stejnou nabídkou, ale nepořídil nikde.

"Bylo by to zbytečné vyhazování peněz," odbyli ho všude, "a když by z něho nic nebylo, zůstalo by to na nás. Bude nejlíp, když se hned zabije."

Přišel tedy zase mistr Vocilka, vlezl do chlívku a zase vylezl.

"Abych ho zabil, to ne, ale vykradu jim ho, protože by byla škoda toť ho zabíjet," pravil rozážitě. "Koupí se mu několik pytlů žaludu, já ho naložím na kry, když budu porážet, a pak uvidíme, co dokáže Vocilka."

"Čím budu povinen za ošetřování?" ptal se inženýr nejistě.

"Za ošetřování nic nedaji ani krejcaru," odmítal mistr ošetřování jakoukoli odměnu. "koupějí jen material, a nic víc. Dají snad osmdesát korun a pak to spočítáme. Do rána bude míti dva metrické centy, to by v tom byl čert."

"A nemyslíte, že vám scepení?"

"Mně, vašnosti, ještě žádné prase nescepenělo, to by bylo pěkné, abych to nechal tak daleko dojít. Když bych na něm pozoroval něco podobného, tak jednoduše bych mu pomohl sekerou a prodalo by se to do Prahy."

Inženýr Motyčka chvíli přešlapával nerozhodně. Zahryzla se mu do mozku ošklivá, neodbytná myšlénka, že ho někdo mistrovi Vocilkovi před zabíjačkou ukradne. Rozvážil tedy, zdali nebude lacinější, když ho dá rovnou mistrovi Vocilkovi na památku a když si ho mistr Vocilka vykrmí vlastním nákladem. Zpytavě se zahleděl do Vocilkovy poctivé tváře. Vocilkovy tváře zářily takovou dobrotou, že v sobě inžinýr potlačil všechny ošklivé myšlénky, vyplatil mistrovi žádaných osmdesát korun a vymínil si, aby mu mistr oznamoval, jak jeho strávník prospívá na těle.

V bláhové domněnce, že už krmník více nebude potřebovat, — spočítal v knize "Výdaje s čunětem", všechny položky a zhrozil se nesmírné číslice. Byla tak nesmírná, že se s ní nesvěřil nikomu na světě.

Kdyby ho mistr Vocilka nevyrušoval v Praze týdně korespondenčními lístky, dle nichž jeho svěřenci valem přibývalo i na váze i na chuti, kdyby zejména nebylo nutno poslati na jeho výživu nových osmdesát korun, měl by inženýr Motyčka v Praze úplný klid. Ale těmito zprávami byl rozrušován až do Vánoc, kdy ovšem vážil krmník podle mistra Vocilky už stotřicet kilogramů, tedy už o pět kilogramů více než jeho pěstitel.

Inženýr Motyčka očekával nyní s napjetím zprávu, že Vocilkovi ukradli krmníka cikáni a když krmník stále ještě požíral spousty "materiálu" a když si na konec psal mistr Vocilka ještě jednou o peníze na dva centy šrotu, "poněvadž by bylo věčná škoda zabíjeti zvíře, které se už ze tří čtvrtin proměnilo v sádlo," bylo inženýrovi nesmírně teskno.

Křivdil jsem tomu člověku! Je to poctivec starého rázu! Nezištně se podjal nevděčného úkolu!" vyčítal si v duchu. Svlékl šaty a zimník a poslal je na památku mistru Vocilkovi.

Teprve v lednu psal mistr Vocilka úsečně, že mu prase ukradli cikáni, že věc udal četnictvu a že se to přísně vyšetřuje.

Obrat nebyl nepředvídaný a proto inženýra Motyčku nepřekvapil.

"Konečně!" zajásal a hluboce si oddechl. Sepsal oznámení krádeže pojišťovně, u které byl pojištěn proti krádeži, předložil jí podrobný účet o ukradeném zvířeti a žádal náhradu.

Tím vstoupila věc do nového proudu. Pojišťovna náhradu odepřela a inženýr s ní zahájil rozsáhlý spor, který se vlekl pro inženýra se střídavým štěstím celý rok a o němž si činil inženýr zápisky do jiného zápisníku. Až když spor prohrál v poslední instanci, připsal úhrnnou číslici do "Výdaju s čunětem" v bláhové domněnce, že lze toto účtování skončiti na dobro, znovu spočetl ony všecky položky a zhrozil se nesmírné číslice, zavřel náhle den zápisník odložil a už byl v jeho rukou úřední nástra Vocilky, požadujícího skromně "za živení a opatřování jednoho vepře po 155 dní denně 60h, což činí úhrnem 81K, slovy osmdesát jedna korun."

Inženýrovi Motyčkovi se zkalil pohnutím zrak. Vzpomněl si živě na přítele Vavrušku, kterak mu kdysi radil doslovně:

"A pište si, co do něho dáte, abyste věděl, zdali neprodělávate!"

Nejrozmanitější přípravy lékařských předpisů z Čech i zahraničí. Pečlivá péče. Kávové pokrokkovy. Z Čech: Šimanovského rašelinové prášky, balíček $1.20 poštovné. Dr. Roby hrozivé balíčky 10c. Bayer. Trikrát tablet. Vlažnáky.

BEBÁNEK A SYN, lékárníci, 16. a Willam ul. Omaha, Nebr.

Rodiny

Mnoho se jich usadilo v nových krajinách země a dělají peníze. Jest příležitost pro vás, abyste se usadili. Máme informace o tisících akrech nezavodněné půdy, zavodněných pozemků, lesnaté země, ovocné půdy, atd. podél tratí systému drah Union Pacific.

Informace zdarma na požádání. Pište ještě dnes na

R. A. SMITH,
kolonizační a průmyslový jednatel, Union Pacific Railroad Co., Room 202 Union Pacific Building,
OMAHA, NEBR.

Správky jsou naší zvláštností
Rozpočty s ochotou vyhotovíme
John J. Ostronič
plumbařství, zavádění páry a plynu
Dávám též nové pompy do studní a cisteren a též je spravuji. 37-tf
1414 jižní 13. ul. Omaha, Nebraska.
Telefon Tyler 1299.

Vzorně zařízený **HOSTINEC**
— vlastní —
Frank :: Semerád
16. a William ulice, Omaha, Nebr.
Výtečný Metzův ležák, jakož i pravé importované plzeňské stáčí na čepu. Korbelova vína a nejlepší lihoviny prodává i ve velkém. — Chutný zákusek stále při ruce.

Grocerní a řeznický obchod
vlastní v čís. 1622 So. 10. Str., OMAHA,
HENRY P. MARQARDT.
Čerstvé uzenářské zboží třikrát týdně a jaterničky každé pondělí. Krajan Pánek Vás obslouží. Tel. Doug. 2789. 25-tf

VELKÝ MODERNÍ, NOVĚ ZAŘÍZENÝ ČISTÝ
závod řeznický
—vlastní—
CHAS. F. KUNCL
v č. 1250 již. 13. ul.
Má vždy na skladě největší zásoby masa nejlepšího druhu. Zboží uzenářské výborné jakosti. Vždy velký výběr. Ceny nejnižší. Telefon Douglas 4333.

Kotěra & Sloup
vlastní hojně zásobený obchod
grocerní a železářský,
č. 1261 So. 16. Str. Tel. Doug. 5573.
Hospodyňky ušetří vždy peníze, budou-li s námi obchodovati. Vždy čerstvé máslo a vejce. 47-tfc

Sloup a Miřácký
vlastní první třídy moderně zařízený
HOSTINEC
v č. 1265 So. 14. St. Omaha
Všeho druhu lihoviny, černé pivo a nejlepší doutníky stále na mace. Telefon Douglas 7457. 30-tfc

Útulný hostinec na rohu 15. a William ul., nyní vlastní pan
JAN DRÁBEK.
Na čepu stále čerstvé dobré pivo v Schlitzovo. Též znamenitá přírodní vína, koňaky a imp. likéry. Výběr nejlepších doutníků. Nad hostincem má zařízený strávní dům. Čisté pokoje a česká kuchyň pro hosty a svobodné krajany. 31-tf

Nejmodernější 39tf
na jižní straně města
Řeznický a Uzenářský závod
vlastní v č. 1401 jižní 16. ul.
CYRILL HROMEK
Čerstvé maso jakož i výborné uzenářské výrobky a vařená drůbež se dovází.
Zavolejte tel. Douglas 1316.

Moderně zařízený a největší řeznický a uzenářský závod
vlastní nejstarší řezník,
V. F. KUNCL,
č. 1244 So. 13th St., Omaha.
Má na skladě vždy velké zásoby čerstvého různého masa, jakož i znamenitých domácích uzenářských výrobků. Ceny levnější nežli kdekoliv jinde. Zboží možno objednati telefonem: Douglas 1159.

Chceme Vám prodati dříví pro Váš dům a stáj.
Pošlete Váš rozpočet k bezplatnému ocenění
Laciné dříví
Píšte na co. vy materiály dovážíte ať se Vaší stanicí
HOWLAND LUMBER CO.
317 So. 14 St. So. Omaha Neb.